

Hyökyäallot kestävää teologiaa

Vaikka lehdistö ja televisio eivät enää puhu Aasian katastrofista, sen vaikutukset tuntuvat edelleen miljoonien ihmisten elämässä. Lopulta arviot kuolleiden lukumäärästä ylittivät 200 000. Monet koulunpenkit ja työpaikat ovat lopullisesti tyhjiä. Surutyö ja jälkihoito kestävät vuosia.

Katastrofien aikana myös kirkkoja tarvitaan. Monet ihmiset haluavat hiljentyä ja rukoilla. Kun ensimmäinen shokki on ohitse, tulevat esille monet kysymykset, erityisesti teologiset kysymykset.

Katastrofin keskellä elävien ihmisten lähellä teologin on osattava myös vaieta. Täytyy oppia itkemään itkevien kanssa ja suremaan surevien kanssa. Myötätuntoon kykenemätön pappi, joka pakenee asioita väärällä tavalla yksinkertaistavien iskulauseiden taakse, on jollakin tavoin luotaan työntävä.

Mutta yhtä luotaan työntävä on ajatus siitä, ettei teologialla ole mitään sanottavaa ihmisille. Jos kirkolla ei lopulta ole mitään sanottavaa elämänsä suurissa kriiseissä oleville ihmisille, se on pettänyt tehtävänsä. Raamattu ei ole millään tavoin elämälle ja ihmisen kärsimykselle vieras kirja. Päinvastoin, Raamattu puhuu hyvin paljon kärsimyksestä ja elämän ahdistuksista.

Teologiaa käsittämättömän käsittämiseen

Aasian katastrofin kaltaisten tapahtumien jälkeen on tärkeä kysyä: Mitä Jumala haluaa puhua meille tällaisen tapahtuman kautta? Tässä ovat muutamia niistä Raamatun opetuksista, joiden valossa voimme pyrkiä ymmärtämään usein niin vaikeasti ymmärrettävää elämäämme.

Seuraavat ajatukset on mukailtu Suomen teologisen instituutin ruotsalaisen sisarjärjestön Göteborgin seurakuntatiedekunnan johtajan Rune Imbergin kirjoituksesta ”Luonnonkatastrofit, kirkko ja teologia.”

1. Jumala on kaikkivaltias. Jeesus sanoi selvästi, että hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. (Matt. 28:18–20)
2. Tämä ei tarkoita, että Jumala itse olisi vaikuttamassa suoraan kaikkiin asioihin. On olemassa myös persoonallinen paha, joka haluaa tuhota ja saada aikaan pahaa. (”vihamies”. Matt. 13:28)
3. Raamatun mukaan koko luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle. (Room. 8:20–) Luomakunta ei ole nyt alkuperäisessä tilassaan, sellainen, miksi se alun perin luotiin. Lankeemuksen jälkeen luomakunta on ”häiriintynyt” ja kärsii yhdessä ihmiskunnan kanssa. Luomakunta on osaltaan luonnottomassa tilassa.
4. Ihmisinä meillä on taipumus ajatella että joku on syyllinen, kun tapahtuu sairastumisia, onnettomuuksia ja kuolemaa. Raamattu kuitenkin varoittaa meitä tällaisista arvailusta (Joh. 9:2; Luuk.13:1–)
5. Tietenkin ihminen voi omalla elämäntyyllilläänkin aiheuttaa itselleen kärsimystä. Esimerkiksi kun tupakoiva kuolee keuhkosityöpään tai alkoholisti maksan pettämiseen. Raamattu kuitenkin varoittaa meitä tuomitsemasta toisiamme. (Room. 2)
6. Jumala on se, joka kerran lopulta tuomitsee jokaisen ihmisen, ja hänen tuo-

mionsa voi alkaa jo täällä ajassa. (Ap. t. 12:23)

7. Luonnonkatastrofien ja erilaisten mullistusten keskellä meille jää aina paljon kysymyksiä, joihin ei koskaan saada vastausta täällä ajassa. Me emme koskaan voi tietää, miksi Jumala tekee ja sallii tiettyjä asioita. Hänen tiensä eivät ole meidän analysoitavissamme. (Room. 11:33–36)
8. Jumala ei koskaan ole luvannut varjella omiansa kaikista onnettomuuksista ja kärsimyksistä, mutta Hän on luvannut olla meidän kanssamme joka päivä, maailman loppuun asti. (Matt 28: 20)
9. Jumala ei koskaan ole kaukana yhdestäkään meistä. (Ap. t. 17:27) Jumala itse kärsii yhdessä kärsivän kansansa kanssa. ”Kaikissa heidän (Jumalan kansan) ahdistuksissansa oli hänelläkin (Jumalalla) ahdistus” (Jes. 63:9, 1938 käännös) Kun Jumala itse tuli ihmiseksi Kristuksessa, hän oli ”kipujen mies ja sairauden tuttava” (Jes. 53:3)
10. Jollakin – meille usein käsittämättömällä tavalla – Jumala on luvannut, että

lopulta ” kaikki yhdessä koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa ja jotka hän on suunnitelmansa mukaisesti kutsunut omikseen.” (Room. 8: 28)

11. Kun Jumala sallii onnettomuuksia, yksi tärkeä tarkoitus on kutsua ihmisiä parannukseen. Tämän Jeesus itse huomauttaa Luuk. 13:5. Vanhassa ruotsinkielisessä Lutherin kirkon selityksessä vuodelta 1878 vastaus kysymykseen 106: ”Miten meidän tulisi ajatella niistä onnettomuuksista jotka kohtaavat ihmisiä täällä maailmassa” kuuluu: ”Niiden onnettomuuksien suhteen jotka kohtaavat ihmisiä, meidän ei tule koskaan ajatella, että ne ovat sattumaa tai sokean ja väistämättömän kohtalon työtä, vaan ne ovat Jumalan lähettämiä synnin takia rangaistukseksi, varoitukseksi ja herätykseksi jumalattomille, ja uskoville koetukseksi sekä vahvistamaan heidän toivoansa, rakkauttansa ja luottamustaan Jumalaan.”
12. Jumala haluaa meidän olevan hänen kanssaan aina, ensin täällä ajassa ja sitten iankaikkisuudessa. Kun hän kutsuu meidät kotiin, lähtö voi olla monella tavalla tuskaista, myöskin jälkeen jääville, mutta iankaikkisuuskäsitelmästä ei ole koskaan katastrofi muuttaa kotiin Jumalan luo. (Fil. 1:21–)

Leif Nummela

Kuva Johannes Häkämies